Ч. 163. Субота 5 серпня (23 липня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Бар. Банфі а мадярска коаліция. — Хорватский конґрес. — Положене в Росиї. — Мирові переговори.

Теперішну ситуацию на Угорщині характеризують найліпше отсї вісти: Проводир „нової партиї“ бар. Банфі виїхав вчера в гостину до ґр. Юлія Андрашого, котрий тепер перебуває в своїй посілости. Там перебувають також ґр. Ів. Гадік, предсїдатель підкомітету коаліцийної комісиї, а також і пос. Іґн. Даранїй. Кажуть отже, що там має ся відбути конференция політична а єї предметом буде сполученє партий, які опирають ся на угодї з 1867 р. В партиї независимости дивлять ся з коса на ті заходи, бо набирають щораз більше того переконаня, що бар. Банфі стремить до розбитя партиї а що найменше до ослабленя коаліциї. Бар. Банфі числить богато на втїкачів з ліберальної партиї, котрі ще найскорше прилучать ся до єго партиї. Але так само й Кошут числить на них і рад би їх видїти в своїй партиї. Отже оба мають однакові наміри, але, як здає ся, кождий з них стремить до иншої цїли. Тому настало в коаліцийній партиї велике недовірє до Банфі'го, котрий, кажуть, застерігає собі взагалї занадто богато самостійности. Бар. Банфі виступає впрочім вже досить отверто і говорить, що лиш на основі проґрами єго партиї удасть ся мирно залагодити теперішний конфлікт і длятого взиває він всїх тих, котрих кличем єсть угода з 1867 р., щоби приступали до єго партиї.

В половинї сего місяця має бути скликаний до Дубровника (Раґузи) конґрес всїх хорватских послів в цїли обговореня становища Дальматиї в виду теперішної ситуациї політичної в австро-угорскій монархії. Конґрес має порішити, к ли відбуде ся конференция хорватских послів з Дальмациї з членами опозициї в хорватскім соймі, хто возьме участь в тій конференциї і який буде єї порядок дневний.

Чим більше минає часу від тих побоїв, які одержала російска армія і фльота на далекім Всходї, чим більше забувають ся політичні убийства Плеве'го і вел. кн. Серґія, тим більше щезає надія на якісь зміни в Росиї, не говорячи вже на конституцию, котра мабуть чи не потонула таки на завсїгди в мори підчас стрічи царя з німецким цїсарем. Вельми характеристичну під сим взглядом вість подають тепер берлиньскі ґазети з Петербурга: Президент ради міністрів, ґр. Сольский, мав — кажуть — сказати президентови московского земства Ґоловінови, що реформи розпічнуть ся аж по війні. Коли Ґоловін жалував ся ґен.-ґубернаторови Трепову на то, що московска поліция допустила ся надужитя підчас конґресу представителів земств, відповів Трепов, що конґрес зібрав ся незаконно, а так само всїлякі внесеня конґресу суть шкідливі для теперішної системи державної. Ґоловін набрав того переконаня, що участників конґресу будуть потягати до судової одвічальности.

Теперішне положенє в Росиї характеризують дуже добре слова, котрі допись з Курляндиї до Kreuz Ztg. вкладає в уста курляндскому ґубернаторови. Автор тої дописи каже насамперед, що в цїлій Курляндиї настала анархія і люди мусять самі боронити ся від нападів і розбоїв, а відтак додає: Наш ґубернатор зовсїм нездібний і очевидно не хоче нїчо робити. На завізванє, щоби він взяв ся до енерґічних способів для заведеня безпечности житя і майна, сказав він, що то не має нїякої цїли. Тут розходить ся о тїло, котре нездужає від боляків; коли лїчити один боляк і приложити масть до него, то зараз в иньшім місци викидає новий. Він не гадає, щоби тут помогла якась радикальна курация.

З Ню-Йорку доносять, що міністер Вітте зараз по своїм приїздї вручив проф. Мертенсови слїдуючу заяву, котру тойже відчитав в присутности представителів праси: „Прибуває

Уличне заворушенє.

(З норвеского — Кнута Гамсуна).

Одного рана в лїті 1894 р. війшов до моєї комнати при улици де Вожерар мій приятель Свен Лянґе і сказав, що в Парижи вибухла революция.

— Що? революция?

— Студенти взяли ся тепер до дїла і роблять революцию на улицях.

Я був заспаний, сердитий і сказав:

— Пустіть на них кишку з водою і заметіть їх з улиць.

Однак Свен Лянґе тим обидив ся, бо він держав сторону студентів, і вийшов озлоблений від мене. „Дїло“, до котрого взяли ся студенти, було ось-яке:

Товариство „Чотири красні штуки“ хотїло устроїти баль в льокали Мулєн Руж. Чотири женщини, що мали представляти на бали чотири штуки, виступили майже нагі, бо мали лише шовкову перевязку на клубах. Сего було вже за богато парискій поліциї і хоч она до всякого звикла, всеж таки сей баль заборонила і велїла льокаль замкнути.

Против сего артисти підняли протест. До них прилучили ся студенти, що замешкують дїльницю Картір Лятен, і заложили також протест.

Кілька днів опісля йшла бульваром Ст. Мішель мала поліцийна патруля. Перед одною з численних кнайп сидїло кількох студентів і зробили під адресою переходячої патрулї насьмішливу замітку. Париска поліция добродушна і до всякого звикла, але тепер оден поліцийник обрушив ся і вхопивши камінну коробку на запалки, що стояла на столї, кинув нею на студента. Однак зле цїляв, бо коробка влетїла крізь розбиту шибу до кнайпи і ударила зовсїм невинного студента так нещасливо в голову, що той на місци погиб.

І тоді дійшло до того, що студенти взяли ся до „дїла“.

Коли Свен Лянґе забрав ся, я встав і вийшов.

На улицях великий неспокій, товпи людий і поліцийників, піших та кінних. Я перетиснув ся крізь товпу, дістав ся до своєї реставрациї, з'їв снїданє і закуривши папіроску, хотїв вертати до дому. Коли я вийшов з реставрациї, неспокій і товпи народа змогли ся. До удержаня порядку вирушила тепер також піша і кінна народна ґвардия. Коли показали ся насамперед на бульварі Ст. Жермен, нарід повитав їх вереском і камінєм. Коні ставали дуба, форкали і не могли встояти на місци. Нарід торощив на улицях асфальт і уживав єго до бомбардованя.

Якийсь чоловік спитав мене обурений, чи тепер пора курити папіроску. Я не причував, що така велика небезпечність була за плечима. Я розумів дуже мало, а властиво майже нїчого по французски і се мене по части оправдало. Однак недобрий чоловік крикнув до мене з грізним видом:

— Революция! Революция!

Тоді я кинув папіроску на бік.

Тепер метушили ся на улици не самі студенти і артисти, але почала напливати десятками тисячів вся париска чернь — волоцюги, дармоїди і всякі звихнені людці. Сунули зі всїх кутів міста, виринали з бічних улиць і мішали ся серед товпи. Неоден порядний чоловік стратив мошонку або годинник.

Мене пірвала струя із собою. Місце, де перехрещують ся бульварі Ст. Мішель і Ст. Жермен, загатила товпа найбільше і там було найтяжше удержати порядок. Нарід робив довго, що хотїв.

З другого берега Секвани над'їхав через міст омнібус. Коли задержав ся на площи Ст. Мішель, з товпи виступив якийсь чоловік, вклонив ся капелюхом і сказав:

— Пані і панове, будьте так добрі висїсти!

І пасажири повисїдали.

Відтак випряжено коні і товпа серед голосного вереску перевернула омнібус впоперек дороги. Слїдуючий омнібус постигла та сама судьба. Так само здержано і перевернено трамвай, які над'їхали, і незабаром висока барикада перегодила впоперек улицю від одного хідника до другого.

Всякий рух устав, люди, що хотїли йти дальше, не могли перетиснути ся; їх унесла з собою филююча товпа народу, збила з властивої дороги і зіпхала в бічні улиці або навіть до домів, де позамикано за ними двері.

Мене загнали менше більше до моєї точки виходу, до реставрациї, але перли все таки дальше і дальше, аж я опинив ся коло високих, чорних, зелїзних штахет, що окружали

з уповажненєм пізнати услівя (отже не заключати мир — *Ред.*), які наш хоробрий ворог уважає за конечну основу мирових переговорів. Виразно підношу, що єсть моїм поважним бажанєм, щоби оба лицарскі народи, котрі познакомили ся близше аж на поли борби і один у другого пізнали може цінні прикмети, плекали дальше то знакомство, аж досціє оно до тревалої дружби (очевидно натяк на союз Росиї з Японією — *Ред.*). Тимчасом треба розважити услівя, які ставлять Японці, і розслідити, чи они можливі до принятя для Росиї, заким зачне она формальні переговори. Доси в подібних случаях було в звичаю, що всї ті прелімінарі були залагоджувані перед зборами повновластників, котрих задачею було порозуміти ся остаточно. Факт, що цїсар російский згодив ся відступити від того старого систематичного звичаю та іменував місию, котра має пізнати услівя нашого хороброго ворога, єсть заразом виразним доказом дружних чувств, які цїсар і єго піддані мають для народу Сполучених держав. Тепер хотів би вашому народови сказати і доказати, що єсть щирим бажанєм царя і народу російского скріпити ще звязь дружби межи обома народами. З причини того щирого бажаня царя приняв я сердечне запрошенє вашого першого горожанина. Коли би змаганя до утвореня спільної основи до мирових переговорів хвилево розбили ся, то цар і нарід російский мимо того не забудуть на сей доказ дружби американьского народу.

Кажуть, що мимо всего недовіря, яке панує в Америці, президент Розвельт має найлїпшу надію що до будучности. Він заявив кільком дневникарям, що застановленє воєнних кроків буде мабуть оголошене в день опісля, коли зберуть ся повновластники, а мир сам в три неділї опісля. Кажуть, що переговори мирові розпічнуть ся дня 10 серпня.

Новинки.

Львів, дня 4 серпня 1905.

- **Відзначеня.** З нагоди гостини Є. Вел. шаха перского у Львові одержали тепер перскі ордери: радник Двору і шеф президияльного бюра Вячеслав Залеский ордер Сонця і Льва II. кляси: президент міста Львова п. Михайло Михальский і радник полїциї п. Войтїх Венц ордери Сонця і Льва III. кляси; концинїст Намістництва др. Стефан Скшиньский і практикант Намістництва др. Стефан Ішковский ордери Сонця і Льва IV. кляси; наконець урядники дирекциї полїциї у Львові: старший комісар др. Йосиф Райнлендер, комісар Рудольф Раппель, управитель комісарияту полїциї в Підволочисках комісар полїциї Стефан Сїнкевич і управитель експозитури полїцийної на головнім дворци зелїзничім у Львові комісар полїциї Яков Лисаковский ордери Сонця і Льва IV. кляси.

— **Проф. др. Щурат,** як ми свого часу доносили, дістав від угорского правительства місию віднайти місце поховання мощий Симеона Форгача, великого угорского патриота і повстанця з 1793 р., який послїдні роки житя перевів на прогнаню на дворі Вишневецких в Вишнївци коло Кременця. Др. Щурат кермуючись записками з місцевих книг парохіяльних, найшов гріб Форгача на цвинтари православної церкви (яка була колись католицким костелом) в Вишнївци, а на гробі памятник з виритим назвищем Форгача. Крім того постарав ся о дозвіл отвореня гробу і в тій цїли був на авдиенциї у римо-кат. епископа житомірского, о. Недзялковского, який ввічливо приняв д-ра Щурата, і мимоходом кажучи, розмовляв з ним по українськи, якою то мовою о. еписк. Недзялковский поправно володіє. По одержаню реляциї про хід справи, угорске правительство вислало до Вишнївця проф. Авреля Терека, антропольога з Будапешту і директора археольоґічного музею в Кошицях, Міхалїка, в цїли аґносковання мощів. Оногдї саме прибули оба угорскі учені до Львова і в сих днях виїздять з д-ром Щуратом до Вишнївчика. По аґносковаю останків Форгача, евентуальне їх перевезенє до Будапешту відбуло би ся в жовтни с. р. рівночасно з перевезенєм до Будапешту тлїнних останків Ракочого. В тім дни обходила би цїла Угорщина народне сьвято.

— **Пригода з бальоном.** Дня 22 липня, в суботу, пустив ся був анґлійский воздухоплавець др. Бартон з палати Александри у воздух бальоном, який сам собі зладив, а котрий може найбільший зі всїх, які сьвіт доси видїв. Бальон той складав ся з бамбусової клїти рамкової високої на 5 а довгої 36 метрів. Бальон, що ніс ту клїть, мав вид величезної кишки і знаходив ся просто над тою клїтию, поза котру виставав далеко з переду і заду. На згаданій клїти були уставлені 2 мотори в силї 50 коний і порушали 4 шруби подібні до тих як на кораблях, а то 2 на переднім а 2 на заднім кінци. Цїлий той прилад до лїтаня важив 120 сотнарів. Посеред бамбусової клїти знаходило ся колесо від керми, за помочию котрого можна було порушати величезну керму високу на 12 а широку на 18 стіп. На се небувале видовище зійшло ся дивити ся яких 15.000 людий і серед їх окликів зачав бальон піднимати ся поволи в гору, давав ся зразу добре навертати кермою, але остаточно мимо великого напруженя шруб, не міг против вітру летїти. На бальонї був сам Бартон і три его помічники. Они хотїли завернути бальон назад на то місце, звідки він підлетів в гору а він тоді через якийсь час стояв і зачав опісля летіти за вітром. Коли вітер став сильнїйший, не виділи воздухоплавцї иньшої ради, як лиш спускати ся назад на землю і тепер прийшло до пригоди, котра на щастє ще добре закінчила ся. Всї чотири воздухоплавцї забули на то, що тягар на бальонї мусить бути рівномірно розложений і зійшли ся всї на переднім кінци. Внаслїдок того задний конець бальона підніс ся так страшно в гору, що здавало ся, що він перекинеся. Один з воздухоплавців сїпнув тодї за шнур так прикріплений, що в потребі може діру в бальонї вирвати і зараз ґаз з него вупустити. То сїпненє мало такий несподіваний наслїдок, що бальон пук зі страшенним лоскотом і як убита птиця зачав спадати на землю. Коли відтак опинив ся на земли, дивним дивом цїла бамбусова клїть позістала ненарушена та й людем не стало ся нічого: найли ся лиш трохи страху.

— **Смерть від грому.** В громадї Новесело, жидачівского повіта, вдарив грім оногди підчас тучі в тамошного селянина Лаврентия Вірля і забив его на місци.

— **Нещаслива пригода.** Селянка з Мавчич, городецкого повіта, Мария Іванишин, витягаючи

музей. Тут я вхопив ся сильно руками. Менї виривали майже рамена з тїла, але я держав ся на місци.

Нараз роздав ся вистріл, оден і другий.... Страшний переполох настав між товпою, що з криком кинула ся в бічні улици. Сю нагоду використала полїция, що пустила ся на конях за товпою в ріжних напрямах, толочила її і рубала довкола шаблями.

В тій хвили відносило ся враженє війни.

Я дальше держав ся щасливо зелїзних штахетів. Натовпу коло мене вже не було. Якийсь чоловік прибіг до мене без духа і майже божевільний від тревоги. Підніс до гори свою візитову карту, втиснув менї до руки і благав о ласку, щоби я не убивав єго. На картї стояло: Dr. Hjohannes. Стоячи перед мною, тремтів як осикове листє. Оповів менї, що він Вірменин і перебуває в Парижи в наукових цїлях, впрочім є лїкарем в Константинополи.

Я пощадив єго і не відобрав єму житя. Пригадую собі дуже добре того чоловіка, особливо єго перепуджене лице з чорною, рідкою бородою і великими прогалинами між зубами горішної щоки.

Тепер показало ся, що вистріли походили з якогось шевского склепу чи варстату. То італїяньскі робітники стріляли на полїцию і они причинили ся до того переполоху.

Тепер в товпу вступила нараз відвага і нарід знов почав напливати на бульвар. Кінна полїция пробувала відтяти головне місце натовпу сильним кордоном від напливу з инших дїльниць міста. Однак товпа зміркувала се скоро і давай нищити кіоски на ґазети, кидати камінєм на ґазові лїхтарнї та усувати зелїзні штаби, що хоронили каштани на бульварах, все в тій цїли, щоби полїцию заняти чим иншим і не допустити до замкненя кордоном. Коли се не помагало, постановили як найбільше полохати полїцийні конї, що ставали дуба, і тому підпалили барикади з перевернених омнібусів. Рівночасно ломили дальше асфальт, щоби було чим кидати, а що сего було за мало, причім і робота була доволї тяжка, взяли ся на инший спосіб. Поломані зелїзні штаби з під каштанів рубали на дрібні кусники, виривали дерево зі сходів, а назабаром прийшла черга на мої великі красні штахети. А відтак кидали, кричали, нищили, втїкали і знов вертали....

Так минали години.

Нараз сторожу для удержаня порядку скріплено війском з Версалю. Товпа заворушилась. Полїцию і національну ґвардию висьміяли, робили їм всякі пакости, але коли показало ся войско, нарід закричав:

— Най живе армія, най живе армія!

І официри піднимали руки до шапок і дякували за почесть. Та ледви перейшло войско, як біганина полїциї, товченє шиб і ломанє штахетів почались на ново. Настало те саме, що було перед хвилею.

Запав вечер.

Студенти почали кричати:

— Опльовати Льозего!

Льозе був префектом полїциї. І утворив ся безконечний похід, що змагав до готелю полїцийного префекта, щоби „опльовати“ Льозего. Похід рушив, а тисячі черни, що лишили ся, гуляли дальше.

Позаяк здавало ся, що нинї нема вже на що більше дивити ся, я удав ся опять до моєї реставрациї, попоїв і вернув далекими манівцями до дому.

Але минали днї, а збіговище все повтаряло ся.

Як лише було вийти з дому на улицю, бачило ся і чулось незвичайні річи. Одного вечера я хотів знов піти до своєї реставрациї. Падав дрібний дощ і я взяв парасоль. На половинї дороги задержала мене ватага, що намагалась зірвати балюстраду, яка хоронила прохожих, аби не попадали до великої ями серед улицї. Балюстрада була з бальків і дощок. Мене візвали в дуже рішучім тонї помагати при зриваню, бо виглядаю кріпко і мушу причинити ся до загального дїла. Я знав, що всякий опір тут нї при чім, і тому відповів, що дуже радо стану їм до помочи. І ми почали ломити і зривати, але без успіху. Було нас з пятьдесять люда, але ми не працювали до такту і тому не могли поконати балюстради. Тодї впав я на гадку піддати їм якусь команду, як се роблять всюди робітники при пидниманю великих тягарів. Се помогло. Незабаром почали дошки тріщати і за кілька хвиль балюстрада повалилась на землю. Ми закричали тодї: гурра!

Я хотів піти до своєї реставрациї. Нараз до мене підходить якийсь обдертий чоловічок, бере мій парасоль, який я поставив на боцї, і йде. Не хотів менї єго віддати, впевнюючи, що то єго парасоль. Я покликав ся на сьвідків між моїми товаришами при балюстрадї, котрі потвердили, що той парасоль я мав при собі, коли прийшов.

— Може бути — сказав цікавий чоловічок. — Але чи се не революция?

Мої товариші замовкли і признали єму право.

Але я не хотів на се згодити ся, відобрав єму силоміць парасоль, а що се не могло стати ся инакше, як лише в той спосіб, що він і я стали на улици термосити ся, чоловічок почав кричати о поміч. Товариші знов прибігли, а коли чоловічок жалував ся, що я на него напав, відповів я:

— Певно! Але чи се не революция?

І потім я взяв свій парасоль і пішов.

Вечером, по укінченю своєї роботи, вийшов я, як звичайно, і приглядав ся заворушеням з відповідного віддаленя. Улицї були дуже темні, бо майже всї лїхтарнї були знищені і лише сьвітло із склепів показувало дорогу. Ґвардисти їхали кінно по хідниках, їх великі конї виглядали як чудовища в мрачнім сьвітлї

оногди ведро з керниці, дістала нагло нападу епілептичної хороби і впала до керниці та утопила ся.

— **Знов затроєнє грибами.** З Монастириск доносять, що там дві родини, Петровичів і Щудловских, разом 7 осіб, затроїли ся грибами; з тих чотири померли мимо помочи лікарської, а 3 борють ся зі смертию. Се вже до кількох днів третий случай затроєня, про котрий приходить ся нам писати, а нема сумніву, що в нашім краю були або ще будуть такі случаї, про котрих не дістане ся звістка до ґазет. А так буває що року; богато людий гине від їдовитих грибів, а то длятого, що на них не знає ся. Та що дивувати ся поодиноким людем десь по глухих селах або малих місточках, коли н. пр. у Львові на торг допускають їдовиті гриби і нема кому, щоби того доглядав, аби люди не троїли ся грибами. А щож на то порадити? Здає ся, що найперша і найліпша рада не їсти грибів взагалі. Гриби то не звичайна пожива, лиш так сказати би присмак і то часом присмак рідкий і дорогий, а до того ще й небезпечний, нехай той єго їсть, кого на него стати і хто на нім розуміє ся. Правда, що й бідний міг би нераз добре поживити ся грибами, бо часом лиш тілько на них видатку, що призбирати і зварити. Але якраз бідні найчастійше троять ся грибами, бо потребуючи поживи не присмаку, беруть які небудь гриби, не знаючи, які они і не зважаючи дуже збирають, коби лиш як найбільше призбирати. Отже, як кажемо, перша рада: не їсти грибів взагалі, не лакомити ся на них. Иньші ради, які звичайно подають, що-до розпізнаваня грибів їдомих від їдовитих не конче певні, але й їх не завадить знати; длятого подаємо тут і ті ради: 1. Кожений нездалий, їдовитий гриб має дуже противний запах, як єго роздушити в пальцях. 2. Тоті гриби, що мають у собі молочко, по більшій части їдовиті (але т. зв. білі люди мимо того їдять). 3. Як перекусити кавальчик гриба а на язиці почує ся, що щось ніби щипає або пече, то знак тому, що гриб їдовитий. Таку пробу можна зробити сьміло, бо їди у однім грибі все небогато і тота невеличка скількість не може зашкодити. 4. Як перекраяти гриб, то, як він їдовитий, зараз тото перекраяне місце посиніє або почорніє. 5. Не треба ніколи варити старих грибів, погнилих, навіть як би вони не були їдовиті. Радять також мочити покраяні гриби у виннім оцті, а відтак аж варити. Але як би мало прийти аж до того, ліпше очевидно зовсім не варити, бо се би був знак, що не знає ся зовсім, які має ся гриби перед собою.

Телеґрами.

Відень 4 серпня. Міністер справ внутрішних Біляндт-Райдт виїхав до Раннефорт, міністер торговлї Каль до Інсбрука, міністер рільництва Букоа до Праги. — Угорский міністер торговлї, котрий вчера прибув тут з Пешту, їде нині вечером до Карльсбаду.

Ню-Йорк 4 серпня. Японьский повновластник мировий Сато каже, що із заяв мін. Віттого здогадує ся, що Вітте має далеко ідучу повновласть і що рішенє Віттеґо буде також обовязуюче і для царя. Сато каже, що війна коштувала Японію доси загалом 500 мілїонів долярів.

Берлин 4 серпня. Після інформаций з Петербурга взяла там знову перевагу военна партия на царскім дворі. В кругах войскових висказують переконанє, що переговори мирові розбють ся і війна буде дальше вести ся. Побіда Росиян єсть нині далеко більше можлива в виду того, що Ліневич одержав 150.000 сьвіжого войска.

Льондон 4 серпня. В палаті послів заявив секретар державний Парсі, що правительство анґлійске веде переговори з Францією в справі будови зелїзниці в долині ріки Янце аж до Сечвану. Переговори ще не скінчили ся, але єсть надія, що зелїзниця буде побудована під опікою обох тих держав. Дальше заявив він, що послідні предложеня держав що до Македонії суть того рода, що всякі зміни або проволока суть неможливі.

Токіо 4 серпня. Бюро Райтера доносить, що переважна часть російского войска на Сахалїні піддала ся Японцям дня 31 липня.

Токіо 4 серпня. (Бюро Райтера). Штаб цивільного заряду виїзджає на Сахалїн. Головна его квартира буде містити ся в Александровску.

і безнастанно було чути тупіт копит о асфальт і вигє якоїсь ватаги в бічній улици.

Тимчасом студенти, побачивши, до чого довели їх протести, видали проклямацию, в котрій звалювали із себе одвічальність за знищенє і злочини, які доконано в послїдних днях. Се вже не були студенти, що протестували против виступленя полїциї на бали в Мулен Руж, але париска чернь, а студенти взивали кождого, щоби здержав ся від демонстраций. Проклямация явила ся в многих примірниках і була прибита до дерев на бульварах.

Але розумні слова не мали очивидно найменшого впливу на розбурхану чернь. Вона завзяла ся на полїцию. Відбувала великі походи до полїцийної префектури, щоби „опльовати" Льозего, кидали на полїцийників всюди, де їх стрінули, камінєм і стріляли на них, а коли оден аґент хотів пізним вечером перейти мостом через Секвану, зловила его товпа і кинула до ріки. На другий день виплив труп на берег коло Нотр Дам і дістав ся до кістниці.

Одного вечера скоїло ся на бульварі Ст. Мішель щось, що викликало велике заворушенє. Оден аґент замішав ся між публику на хіднику. Тоді якийсь добродій добув з кишені поєдинковий пістолет і убив аґента на місци. На гук вистрілу збігла ся полїция, задала кілька поквапних питань і арештувала дві, чи три особи. Але винуватця не найшли. Коли пістолет вистрілив, убийник поступив ся кілька кроків взад, товпа заповнила місце між ним, а убитим і він щез раз на все.

Иншого вечера заставили мене до лупаня асфальту. Я йшов спокійно улицею і побачив якусь товпу, що була чимсь занята. Коли я підійшов близше, мене закликали і дали мені джаґан до рук з приказом взяти ся до роботи. Компанія ґвардії стояла недалеко, щоби замкнути улицю, і о скілько можна було догадати ся, ходило о се, щоби укамінувати розбитим асфальтом ґвардию і вибороти собі приступ до заборонених улиць. Се було погане невільництво, до котрого мене затягнули, і я жалував гірко, що не вибрав ся иншою дорогою. Тепер не було иншої ради, я мусів лупати асфальт. І я не був одинокий при тій роботі, богато джаґанів було в руху і робітники зміняли себе взаїмно. Товпа стояла недалеко, кричала та радила, що буде тепер з ґвардиєю: ах, конечно нині вийде, не богато з неї остане при житю.

Нараз ми почули команду:
— Наложи штик!
Ми остовпіли.
Той сам голос крикнув:
— З штиком наперед!

І цїла компанія ґвардистів ішла просто на нас.

Ми кинули зі страхом джаґани на землю і в ноги. Господи Боже, як ми втікали! Полишили неприятелеви всї наші кулї, весь наш дорогий асфальт, і втікали. Тепер придали ся менї дуже мої довгі ноги, котрі я вмів лїпше ужити від заяця. Мушу признати, що я в житю не бачив, аби хтось так знаменито гнав, як тодї я. Пригадую собі, по дорозї трунув я якогось малого Француза так сильно, що той перевернувшись, лиш зойкнув. Очивидно я перегнав більшу половину товаришів, а коли ті, що були на самім переді, зупинили ся, я скористав із загального замішаня і усунув ся раз на все з фабрикациї асфальту.

По кількох тижднях заворушенє на улицях стало слабнути, а по трех тижднях Париж повернув зовсім до давного спокою. Лише знищені улиці показували довший час слїди послїдної французскої революциї. Одиноким успіхом револьтантів було се, що полїцийний префект „опльований" Льозе мусів подати ся до димісиї.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (${}^{15}/_{6}$ до ${}^{30}/_{9}$), Сколього (${}^{1}/_{5}$ до ${}^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (${}^{1}/_{5}$ до ${}^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гаусмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).